

Sygn. akt **XXVII Ca 2008/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Beczek
Sędziowie:	SO Adrianna Szewczyk-Kubat (spr.) SR del. Katarzyna Małyśa
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Arczewska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **S. M. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt II C 2281/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od S. M. (1) na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSR(del)Katarzyna Małyśa SSO Waldemar Beczek SSO Adrianna Szewczyk-Kubat

Sygn. akt XXVII Ca 2008/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 kwietnia 2014 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od J. S., S. M. (1) i D. O. solidarnie kwoty 14.618 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 16 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 528542/14, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie.

W dniu 2 czerwca 2014 r. sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniósł pozwany J. S., wnosząc o oddalenie wobec niego powództwa.

W dniu 13 czerwca 2014 r. sprzeciw od nakazu zapłaty wniósł pozwany S. M. (1) również wnioskując o oddalenie powództwa.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 r. przekazano sprawę do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie.

Pismem z dnia 13 marca 2015 r. pozwani S. M. (1) i J. S. wnieśli o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Podczas rozprawy w dniu 20 maja 2015 r. pełnomocnik powoda złożył propozycję zawarcia ugody, zgodnie z którą pozwani zobowiązani byłiby do zapłaty kwoty 14.618 zł w 24 ratach miesięcznych bez dodatkowych kosztów, przy czym kwota zapłacona przez D. O. pomniejszałaby zobowiązanie pozwanych. Pełnomocnik pozwanych wskazał jednak, że nie widzą oni możliwości zawarcia ugody w proponowanej kwocie, ponieważ nie czują się odpowiedzialni za zapłatę długu. Pozwani podnieśli, że nie mieli wiedzy o tym, że rata pożyczki pozwanego D. O. nie miała być potrącana z jego pensji, a także że nie mieli świadomości o zajęciach komorniczych wynagrodzenia pozwanego. Nadto o zaległościach w spłacie pożyczki byli informowani przez powoda ze znacznym opóźnieniem.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2015 r. w sprawę II C 2281/14 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zasądził solidarnie od S. M. (1) i J. S. na rzecz spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 14.618 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2013 r. do dnia zapłaty z tym, że ustalił, iż odpowiedzialność S. M. (1) i J. S. jest solidarna z odpowiedzialnością D. O. stwierdzoną prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 16 maja 2014 roku w sprawie pod sygnaturą VI Nc-e 528542/14 oraz zasądził od S. M. (1) i J. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.600 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z tym, że odpowiedzialność S. M. (1) i J. S. jest solidarna z odpowiedzialnością D. O. stwierdzoną prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 16 maja 2014 r. w sprawie pod sygnaturą VI Nc-e 528542/14.

Podstawą wydania powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

W dniu 23 czerwca 2010 r. D. O. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki z Funduszu Mieszkaniowego nr (...). Zgodnie z treścią umowy (§ 1 i 2), pracodawca na podstawie Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych przyznał pożyczkobiorcy D. O. pożyczkę ze środków Funduszu Mieszkaniowego w wysokości 15.000 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w całości w 60 ratach, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca, przy czym pierwsza rata wynosiła 282 zł, a kolejne po 252 zł. Zgodnie z § 4 umowy, w przypadku rozwiązania umowy o pracę pożyczka niespłacona stać się miała natychmiast wymagalna, chyba że pożyczkobiorca uzyskałby zgodę na rozłożenie spłaty zadłużenia na raty. Z kolei § 8 stanowił, iż spłata pożyczki zabezpieczona została zobowiązaniami poręczycieli S. M. (1) i J. S., którzy zobowiązali się do solidarnego spłacenia pożyczki w przypadku zalegania ze spłatą.

W dacie udzielania pożyczki D. O., u jego pracodawcy obowiązywał Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) Sp. z o.o., w brzmieniu wynikającym z Załącznika do Zarządzenia nr (...) z dnia 19 lutego 2008 r.

W dniu zawarcia umowy pożyczki D. O. złożył też oświadczenie, w którym wskazał, że ze względu na potrącenia alimentacyjne ratę za pożyczkę na cele remontowe z funduszu socjalnego będą przez niego uiszczane przy każdej wypłacie poborów, tj. 10-go dnia każdego miesiąca. Pod oświadczeniem D. O. widniał także podpis J. S. i S. M. (1).

D. O. był zatrudniony w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w okresie od 23 września 2008 r. do 30 kwietnia 2013 r.

Pismem z dnia 12 czerwca 2013 r, (...) Sp. z o.o. w W. wezwały D. O. do zapłaty należności w kwocie 14.618 zł w związku z brakiem spłaty zaciągniętej pożyczki zgodnie z umową nr (...) z dnia 23 czerwca 2010 r. w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania.

Pismem z dnia 14 lipca 2013 r. D. O. poinformował (...) Sp. z o.o. w W., że w związku z przebywaniem na leczeniu we Francji zgłosi się we wrześniu 2013 r. do działu finansowego spółki celem określenia planu naprawczego spłaty zaciągniętej pożyczki.

Pismem z dnia 10 października 2013 r., (...) Sp. z o.o. w W. wezwały J. S. do zapłaty należności w kwocie 14.618 zł w związku z brakiem spłaty pożyczki zaciągniętej zgodnie z umową nr (...) z dnia 23 czerwca 2010 r. przez D. O., którego był żyrantem w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo zostało odebrane przez J. S. w dniu 14 października 2013 r.

Pismem z dnia 10 października 2013 r. (...) Sp. z o.o. w W. wezwały S. M. (1) do zapłaty należności w kwocie 14.618,00 zł w związku z brakiem spłaty pożyczki zaciągniętej zgodnie z umową nr (...) z dnia 23 czerwca 2010 r. przez D. O., którego był żyrantem w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo zostało odebrane przez S. M. (1) w dniu 25 października 2013 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, dowodu z przesłuchania stron, który to dowód został ograniczony do przesłuchania pozwanych S. M. (1) i J. S.. Sąd Rejonowy uznał zeznania S. M. (1) i J. S. za spójne i wiarygodne, dając im wiarę w zakresie ustalenia okoliczności przyznania pożyczki D. O..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powód w niniejszym postępowaniu wykazał zasadność swojego roszczenia, jak i jego wysokość.

Sąd Rejonowy powołał art. 720 § 1 k.c. odnoszący się do umowy pożyczki oraz przepisy o poręczeniu i podkreślił, że zobowiązanie poręczyciela pozostaje w stosunku zależności do zobowiązania dłużnika głównego i zasadniczo dzieli jego los. Odpowiedzialność poręczyciela jest zatem uzależniona od istnienia ważnego zobowiązania dłużnika, którego poręczyciel dług poręczył. O akcesoryjności poręczenia przesądza także zależność między zakresem odpowiedzialności poręczyciela a rozmiarem zobowiązania dłużnika, co przekłada się na odpowiedzialność poręczyciela także za wszelkie dodatkowe zobowiązania przewidziane zobowiązaniem głównym (np. odsetki, koszty postępowania). Czynności prawne dokonane przez wierzyciela z dłużnikiem głównym po udzieleniu poręczenia nie zwiększają zobowiązania poręczyciela. Odpowiedzialność poręczyciela kształtuje się jak dłużnika głównego, jeżeli w umowie strony nie ustaliły inaczej i polega na tym, że wraz z nadejściem wymagalności długu wierzyciel może dochodzić spełnienia świadczenia, według swego wyboru, albo od dłużnika, albo od poręczyciela, łącznie albo od każdego z nich z osobna.

Zgodnie z zapisami przedmiotowej umowy pożyczki z Funduszu Mieszkaniowego, spłata pożyczki zabezpieczona została zobowiązaniami poręczycieli S. M. (1) i J. S..

W świetle powyższego, a także treści Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych powoda, Sąd Rejonowy rozpatrzył zarzut pozwanych, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę z pożyczkobiorcą wymagalność spłaty całej pożyczki odnosić się miała jedynie do pożyczkobiorcy, albowiem zobowiązanie w stosunku do poręczycieli mogło być rozłożone na raty, czego jednak powód w tej sprawie nie zaproponował. Sąd Rejonowy uznał jednak zarzut pozwanych w tym zakresie za chybiony.

Zdaniem Sądu Rejonowego z przedłożonej do akt umowy pożyczki nie wynikało, aby strony umowy poręczenia uregulowały odpowiedzialność poręczających w odmienny sposób od uregulowań zawartych w kodeksie cywilnym. W szczególności w umowie tej brak było zastrzeżenia o subsydiarnej odpowiedzialności pozwanych. W takim wypadku zastosowanie znajdował art. 881 k.c. wskazujący na solidarną odpowiedzialność dłużnika głównego i poręczycieli.

Tym samym Sąd Rejonowy przyjął, iż powód w niniejszej sprawie miał prawo dochodzić spłaty zobowiązania nie tylko od pozwanego D. O., czyli od dłużnika głównego, ale także od poręczycieli, S. M. (1) i J. S., którzy poręczyli za spełnienie zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy wskazał na spór w doktrynie dotyczący kwestii wymagalności zobowiązania poręczyciela. Obowiązek powiadamiania poręczycieli o zaległościach w spłacie świadczenia przez dłużnika głównego nie wynikał wprost z treści umowy pożyczki zawartej 23 czerwca 2010 r., ale zawarty był we wskazanym powyżej Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Tramwajów, w jego § 19 pkt 7. Powód dopełnił tego obowiązku, o czym świadczyły załączone do akt pisma i dowody w postaci wezwań do zapłaty, kierowane do pozwanych, a także dowód z przesłuchania pozwanych, którzy przyznali, że pracownicy powoda informowali ich o zaległościach w spłacie pożyczki. Informacja taka przekazywana była co prawda w dość odległym okresie czasu od zaprzestania spłaty pożyczki, ale przepisy nie wskazywały konkretnego terminu do dokonania tej czynności. Dług względem pożyczkobiorcy stał się wymagalny, zgodnie z § 4 umowy pożyczki, z chwilą rozwiązania umowy o pracę, a pożyczkobiorca D. O. nie uzyskał zgody na rozłożenie spłaty zadłużenia na raty. Poręczyciele o opóźnieniu dłużnika głównego w spełnieniu świadczenia zostali poinformowani.

Ponadto Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie zachodziły przesłanki do uznania poręczenia za nieważne w postaci: istnienia zobowiązań komorniczych pożyczkobiorcy, zwłaszcza że żyrcanci wiedzieli o zobowiązaniach alimentacyjnych pożyczkobiorcy, nie potrącania rat pożyczki z wynagrodzenia przez pracodawcę oraz braku niezwłocznego poinformowania o fakcie istnienia opóźnień w spłacie poręczycieli.

Rozstrzygnięcie o odsetkach zapadło w oparciu o art. 481 § 1 k.c. Pożyczka niespłacona stała się natychmiast wymagalna w przypadku rozwiązania umowy o pracę z pożyczkobiorcą, które miało miejsce z dniem 30 kwietnia 2013 r., a więc Sąd Rejonowy zasądził odsetki od dnia następującego po dniu wymagalności, tj. od 2 maja 2013 r.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli pozwanym S. M. (1) i J. S., zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 880 § 1 k.c. oraz art. 881 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż odpowiedzialność pozwanych nastąpiła automatycznie z chwilą rozwiązania stosunku pracy przez pozwanego D. O.;
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną wykładnię treści Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych polegającą na pominięciu faktu, iż w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pożyczkobiorcę (pozwanego D. O.) wymagalność spłaty całej pożyczki nie odnosi się do pozwanych S. M. (1) i J. S.;
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną wykładnię treści Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i pominięciu faktu, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pożyczkobiorcę (pozwanego D. O.) zobowiązanie w stosunku do pozwanych S. M. (1) i J. S. może być co najwyżej rozłożone na raty, po uprzednim zaproponowaniu tej możliwości przez powoda, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło;
4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji okoliczności związanych z oceną zdolności pożyczkowej pozwanego D. O. w dacie składania wniosku o pożyczkę, a tym samym działaniu pozwanych S. M. (1) i J. S. pod wpływem błędu co do okoliczności mających znaczenie prawne w zakresie ich odpowiedzialności za zobowiązanie pozwanego D. O..

Mając powyższe na uwadze wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództw w stosunku do pozwanych ad. 1 i ad. 2 oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych ad. 1 i ad.2 solidarnie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Pozwany w piśmie z dnia 2 grudnia 2015 r. wniósł o oddalenie apelacji pozwanych w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od pozwanych kosztów postępowania w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie należało wskazać, iż na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016r. Sąd Okręgowy został powiadomiony o śmierci pozwanego J. S., został złożony akt zgonu. W związku z tym na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. postępowanie w stosunku do tego pozwanego zostało zawieszona. Nie było natomiast podstaw, aby nie kontynuować postępowania wobec drugiego pozwanego, albowiem odpowiedzialność ich miała charakter jedynie solidarny, brak było współuczestnictwa koniecznego po stronie pozwanych.

Apelacja pozwanego S. M. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

Podkreślić również należało, że argumentacja prawna szeroko przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia również zasługiwała w całości na akceptację, co czyniło zbędnym obszerne jej powtarzanie w tym miejscu.

Przede wszystkim w ocenie Sądu Okręgowego dla rozpoznania zarzutów apelacji naruszenia art. 880 k.c. (wbrew treści apelacji nie istnieje § 1 art. 880 k.c.), art. 881 k.c. i art. 233 k.p.c. i określenia zakresu odpowiedzialności pozwanych niezbędne było ustalenie, czy umowa stron lub Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych wprowadzały modyfikację odpowiedzialności poręczycieli za dług pożyczkobiorcy, którzy zgodnie z zasadą ogólną wyrażoną w art. 881 k.c. byli odpowiedzialni solidarnie wraz z dłużnikiem głównym.

Zdaniem Sądu Okręgowego żadna z tych dwóch regulacji takiej modyfikacji odpowiedzialności nie zawierała. W samej umowie w ogóle nie było mowy o zakresie odpowiedzialności poręczycieli. Jedynie § 4 umowy stanowił, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę cała niespłacona pożyczka stawała się natychmiast wymagalna, chyba że pożyczkobiorca uzyskał zgodę na rozłożenie spłaty zadłużenia na raty. Postępowanie nie wykazało, aby D. O. zgodę taką otrzymał. Tym samym pożyczka w części niespłaconej stała się wymagalna w dniu 30 kwietnia 2013r.

Odmiennej niż wynikająca z przepisów kodeksu cywilnego zasady odpowiedzialności poręczycieli nie wprowadził także § 19 pkt 6 regulaminu (a nie jak wskazano w uzasadnieniu apelacji § 17 pkt 6 regulaminu). Przepis ten stanowił jedynie o możliwości rozłożenia na raty zadłużenia pomimo rozwiązania umowy o pracę z pożyczkobiorcą, jeśli wyrażona zostałaby na to zgoda przez poręczycieli, dyrektora oraz byłoby to uzgodnione z komisją mieszkaniową. Wykładnia językowa tego przepisu wskazywała, że chodziło o możliwość rozłożenia na raty na wniosek pożyczkobiorcy, jeśli uzyskałby on stosowną, przewidzianą w tej regulacji zgodę. Niewątpliwie do wyrażenia tego rodzaju zgody nie doszło, a więc w przypadku braku zgody roszczenie stawało się w całości wymagalne z datą rozwiązania umowy o pracę.

Absolutnie także ani w umowie, ani w regulaminie nie znalazło się żadne uregulowanie, które pozwalałoby twierdzić, że natychmiastowa wymagalność spłaty reszty pożyczki miałyby nastąpić dopiero po obowiązkowym wystąpieniu przez pożyczkodawcę o wyrażenie zgody na rozłożenie na raty i odmowie wyrażenia takowej. Co więcej, logika i doświadczenie życiowe, przy zastosowaniu wykładni językowej i celowościowej postanowień umowy i regulaminu wskazywały, że osobami inicjującymi tego typu rozwiązanie powinni być przede wszystkim pożyczkobiorcy, albowiem leżało to wyłącznie w ich interesie. Gdyby nawet przyjąć, ku czemu nie było wyraźnych podstaw w treści umowy czy regulaminu, że poręczyciele mogli również występować o zgodę na rozłożenie świadczenia na raty, to wypadło

zauważyć, że w toku postępowania sądowego powód zaproponował pozwanym poręczycielom ugodę i rozłożenie świadczenia na raty, z której to propozycji pozwani jednak nie chcieli skorzystać.

Niewątpliwe też § 4 umowy i § 19 pkt 6 regulaminu dotyczyły tego samego zagadnienia i odnosiły się do uzyskania zgody przez pożyczkobiorcę za zgodą osób wskazanych w regulaminie, gdyż w tym momencie osoby te brały na siebie ryzyko spłacania pożyczki przez osobę, z którą nie istniał już stosunek pracy i nie mogły być dokonywane stosowne potrącenia przez zakład pracy zatrudniający pożyczkobiorcę.

Podstawą żądania zapłaty od pozwanego S. M. (1) było rozwiązanie umowy o pracę z pożyczkodawcą i spowodowana tym natychmiastowa wymagalność roszczenia. Bezsprzecznie o tym fakcie oraz o istniejącym zadłużeniu pozwani zostali zawiadomieni przez powoda, który zrealizował tym samym swoje umowne i regulaminowe zobowiązania.

Ponadto w kontekście zarzutów apelacyjnych należało też mieć na uwadze, iż naruszenie art. 233 k.p.c. nie może sprowadzać się do przedstawienia przez apelujących stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów. Sąd ma bowiem prawo do swobodnej oceny dowodów, która dopóki nie jest całkowicie dowolna, nie może stanowić o naruszeniu art. 233 k.p.c. Innymi słowy, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Tymczasem pozwany S. M. (1) nie wykazał, posługując się argumentami wyłącznie jurydycznymi, że Sąd Rejonowy naruszył ustanowione w art. 233 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów, tj. przekroczył granice swobody wyznaczone logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki bądź nie dokonał wszechstronnego rozważenia sprawy pomijając część materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (tak też postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2002r. II CKN 572/99 i z dnia 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99, wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009r. IV CSK 290/09, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013r. I ACa 698/13, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013r. I ACa 1075/12, wyroki SA w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2013r. I ACa 1342/12 i z dnia 28 maja 2013r. VI ACa 1466/12). Wręcz przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, uzasadnił, które dowody w sprawie oraz w jakim zakresie uznał za wiarygodne oraz wyprowadził z tego materiału wnioski nie naruszające reguł swobodnej oceny dowodów.

Słusznie wskazał więc Sąd Rejonowy, powołując się na podpisany przez poręczycieli dokument, iż przede wszystkim pozwani ci, wbrew twierdzeniom przedstawianym w postępowaniu, mieli świadomość co do sytuacji materialnej pożyczkobiorcy, w szczególności istnienia jego obciążeń alimentacyjnych, a więc podejmowali świadomą decyzję żyrując pożyczkę koledze z pracy.

Poza tym powód nie mógł przewidywać, że pozwany D. O. zaprzestanie u niego pracy, zaprzestanie spłacania zadłużenia, a w dodatku wyjedzie za granicę, nie podejmie też dalszych kroków dotyczących ugodowego załatwienia sprawy pomimo wstępnej deklaracji.

Z kolei samo poręczenie w istocie swojej zakłada ryzyko poniesienia za pożyczkobiorcę odpowiedzialności przez żyrantów w przypadku niewywiązywania się przez niego ze zobowiązań umownych. Wynika to wprost z treści art. 876 k.c. W tych okolicznościach, twierdzenia pozwanego S. M. (2), że został wprowadzony w błąd, albowiem nie mając wiedzy o sytuacji finansowej kolegi z pracy, co zresztą jak wskazano wyżej nie było zgodne z prawdą, zakładał de facto, że pożyczka będzie przez D. O. spłacana, a on sam nie będzie narażony na poniesienie żadnej materialnej odpowiedzialności, nie były w żaden sposób zasadne.

Z tych względów, aczkolwiek pozwany S. M. (2) wskazywał również, że powód nie powinien w takim przypadku udzielać pożyczki, to nie mogło mieć to wpływu na kształtowanie się jego odpowiedzialności w obecnej chwili. Niezależnie od powyższego, pozwany S. M. (2) nie wykazał w postępowaniu, żeby udzielenie pożyczki D. O. już w dacie jej udzielenia stanowiło zbyt duże ryzyko ekonomiczne. Co więcej, zgodnie z art. 84 k.c. błąd, który mógłby skutkować uchyleniem się od oświadczenia woli, musiałby dotyczyć czynności prawnej, a wskazane przez pozwanego okoliczności

tego kryterium nie spełniały. W postępowaniu nie przedstawiono też żadnego oświadczenia, w którym pozwany ten wyraźnie uchylałby się od skutków oświadczenia woli w postaci wyrażenia zgody na poręczenie umowy pożyczki.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację w stosunku do pozwanego S. M. (2), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 k.p.c.